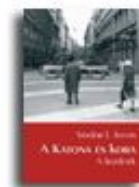

A Selinunte Kiadó könyvei kaphatók:
szinhazikonyvek.hu

SZÍNHÁZ TÁNC GYEREKSZÍNHÁZ FÓKUSZBAN FESZTIVÁLOK ÁTTÜNÉSEK
Állandó társulatok Önálló produkciók Külföldi együttesek

ÖSSZETETT KERESÉS

KÜLFÖLDI EGYÜTTESEK

VERDI: irányok az időben

Arcus Temporum Fesztivál, Pannonhalma: Emio Greco & Pieter C. Scholten: Double Points: VERDI

Halkan álmodó fák, neszező szavak között járunk az arborétum ösvényein. Kavicsok morzsolódnak, vegyülnek a sötétség lépteivel, ami követ bennünket a Pannonhalmi Apátság északkeleti sarkába. Az árnyak megpihennek a még élő növényhulladék-halom mellett, és belépünk a fűtőműbe, az alkalmi színházba.

Pilári Darinka | 13. 10. 9.

Ekkorra érzékeink már ráhangolódtak a különbségekre, azokat a jeleket keressük, amelyek közülünk valók, és egyben egy apró kézmozdulattal képesek átváltoztatni horizontális szemlélődésünket vertikálissá. Életek elérkezése végzetükhöz, hangolódás a várt vagy hirtelen halálra. A VERDI tudat és test kapcsolódásának kísérlete.

Azonban nem a halálon keresztül elért végső állapot, hanem az ahhoz vezető út, maga a folyamat válik fontossá, így Emio Greco és Pieter C. Scholten koreográfusok (Emio Greco | PC társulat) Double Points: VERDI című tánc opera előadása egyfajta próbatétel. Hogy a Giuseppe Verdi születésének kétszázadik évfordulójára kiválasztott három opera hősnője képes-e ma is, vagy egyáltalán képes-e a halálukhoz vezető út tapasztalatát halhatatlanságra cserélni.

A körívben helyet foglaló közönség a négyzet alakú alacsony, üres színpad felé néz, vár. Az előadók köztünk vannak, és szintén várnak. Az első sorokban kis asztal mellett figyelnek minket, majd egymással szemkontaktus teremtve, egyetértésben, szinkronban cselekszenek. Bézs színű ballonkabátban, keresztbevetett lábakkal nyúlnak a rúzsért, a púderes korongért, a cigarettáért, mindezt lassan, teátrális mozdulatokkal hangsúlyozva. Az előadóktól és közönség tagjaitól származtatott nézőpontok százai percekre mégis eggyé olvadnak – ugyanazok vagyunk, ugyanonnan jövünk – amelynek megélése keretbe fogja a VERDIt.

LEGÚJABB SZÁMUNK:

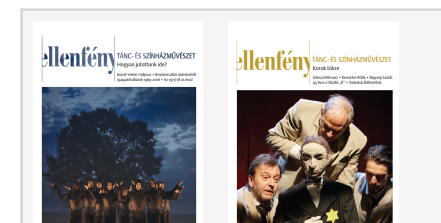
2016/4.

MIT TEGYÜNK?

**TARTALOM
HOL KAPHATÓ?
FIZESSE ELŐ!**

ARCHÍVUM

Az üres színpad keltette hiány terjeszkedésének a borospohár vet véget; ahogy a peremén a vizes ujjak köröznek. Üveghang kíséri valamely jelenség érkezését, amelyet érzünk, de még nem látunk. A tér három feléből jönnek, megfontoltan, és méregetően járnak körbe, engedik, hogy a tekintet tárgyává váljanak, határozottak, majd lassú táncmozdulatokat tesznek, mintha azt a pillanatot keresnék, amelyen át majd beléphetnek az addig érintetlen központi térbe. A három díva, nőiségük és fizikai képességeik tudatában kezdi a szertartást.

Szertartás, mert nem csupán kezdeti karakterüktől távolodnak el, és lényegülnek át a megidézett három főszereplővé (Desdemona, Violetta, Giovanna), de mindezt fokozódó intenzitással, a transzformáció érzékenységeinek bemutatásával teszik. Csak így tárulhat fel, vagy legalább is nyílhat meg előttünk a halál misztériuma. Az orientációban a fények segítenek (fénytechnikus: Henk Danner), a színpad centrumában megjelenő erős függőleges fényoszlop, amely néhol fényponttá zsugorodik, néhol akkorára duzzad, hogy mindannyian elférnek benne. A tánc iránya ehhez igazodik, a középpontba vonzza a testeket, majd messzebb engedi őket, szétrobbantja a koreográfiát, hogy később újra egyesítse. Arany estélyi ruhában a táncosok hosszú karjai hullámoznak, íves mozdulatokkal tapogatják le a teret maguk körül, majd a mellkas és a has irányában magukba olvasztják a környezetet, az idegent az ismerős léttel elegyítik. Önnön testük, és énük, mint benső, és a külső között folyamatosan áramoltatják a fizikai mozdulatokból nyert energiát, ügyelve a precizításra és az egyensúlyra. Mindez ismétlődést, olykor elfojtást szül az integritás megőrzése árán, de összességében a fluiditás érzetét kelti, az én játékát saját középpontja körül. Ez a gerinc körüli spirális, és egyben hullámozó mozgás Emio Greco egyéni nyelve, más előadásokban is visszavisszatérő elem. A levegővételen keresztül uralt test számára az egyik legnagyobb kihívás a felügyelet megtartása. A kontroll, hogy a mozdulatokat kordában tartsa.

Kelly Hirina testében Desdemona alázatos, ártatlan, olykor naivnak hat, és mindvégig alárendeltnek. Suzan Tunca Giovannaként és Helena Volkov Violetta szerepében karizmatikus, céltudatos. Hiába ismerjük azonban a Verdi primadonnák történetét, amely „megszállta” a táncosokat, ez a metakontextus nem tesz hozzá, sőt, bizonyos szempontból narratív nyomást helyez az előadásra. Ráadásul nincs rá szükség, a megfestett nőalakok ugyanis átlényegülnek lelkekké,

RÉGEBBI SZÁMOK

2016 2015 2014 2013 2012

2011 2010 2009 2008 2007

2006 2005 2004 2003 2002

2001 2000 1999 1998 1997

1996

amelyek a fény mint tűz körül keringenek, majd mintha önmagukkal szembesülnének lobbannak lángra, megfestve ezzel a feszültség, küzdelem és megadás stációit.

Clifford Portier tervezte jelmezváltások, a ballonkabátból estélyi ruhába, majd fejükre maszkot húzva (Giovanna sodronyos csuklyát), végül pedig áttetsző kombinéra vetkőzve, bár segítik a transzformáció nyomon követését, sokszor mégis erőltetett utalásnak hatnak. A koreográfia ugyanis elvégzi a rábízott feladatot, és egyre inkább magára hagyja a testeket, vértelenné, a heroikusan ismétlődő mozdulatoknak kiszolgáltatottá teszi őket. Egyedül a kezdeti rejtőzködő öltözet, amelyben a táncosok elvegyültek közöttünk, és a végső lemeztelenedés (az áttetsző kombiné a darab végére testükre tapad az izzadságtól) kontrasztja tűnik indokoltnak, amely így materiális szinten is végigköveti a függetlenedést nőiségüktől, fizikai énjüktől. Ahogy egyre mélyebb párbeszédbe kerülnek a halállal, a testi jelleg közömbössé válik, a meztelenség látványát felváltja az emberek végtelennek tűnő küzdelme a sorssal. Test és tudat ekkor abban a felismerésben kapcsolódik össze, hogy a teljes szabadulás egyben a nemiségtől való elszakadást is jelenti, így ekkorra már semlegesnek tűnik, hogy ez az elszakadás eredetileg a női vagy férfi jellegtől történik-e. Erősíti a klasszikus nemi szerepektől való távolságtartást az, hogy a táncosok mozdulatai, testtartása a nőies és férfias határán mozog, igyekezve elmosni ezen megkülönböztetéseket. A VERDI táncírása nemtelen, a karakterek behelyettesíthetőek. A koreográfiai elemek, például amikor a táncosok a színpad széléin, a közönséghez fordulva, csípőjükre mérnek ütések, mintegy vádlón fordulva a tekintetek irányába, vagy amikor a földön lábaik súlya egyre nehezebb „haladást” enged, vagy kezeik ék alakot formálva erőteljesen mutatnak újra és újra a mélybe, nem csupán az azokat végzők észlelt nemi jellege szerint értelmezhetőek.

Bár a VERDI legfőképpen arra kereste a választ, kik lennének ma a választott három Verdi opera (La Traviata, Giovanna d 'Arco, Otello) hősnői, helyesebbnek tűnik a kérdés ekképp: kik lennének a hősei?

Az előadás zenéje ugyan eredeti Maria Callas, Renata Tebaldi és Joan Sutherland felvételeken alapszik, a szoprán hangú énekesek dalaival (Beyoncé, Adele), a Messa da Requiem zongora, és a Libera me tételével, valamint más azonosíthatatlan kortárs részletekkel alkot montázst, amely kellőképp stimulálja a látottakhoz köthető érzelmeket, és hidat képez a klasszikus (kor) és kortárs világ között. A fináléban a felszabadításért a testek szárnyakként kitárt karokkal térden esdekelnek, hajolnak meg, mozgásuk azonban sürgetett, mintha az idő nyomása alatt már nem is volnának valójában jelen. A középpont fénynyalábjában gyűlnek össze, majd vörösbe fordul a szín, és földrengés hangjára elsötétül minden.

A VERDI ideje alatt volt egy csobbanásszerű hang, amely teljességgel átszínezte a darabot, és így annak befejezését is. Nem tudom megmondani, hogy pontosan mikor is történt, talán félidőben, talán az utolsó negyedben. Mindenesetre a tér, akár egy homokóra megfordult, s mikorra a szem számára már semmi nem maradt a sötétségen kívül, amiben megkapaszkodhatna, a tudat számára kétségessé vált, melyik világban is járt korábban. Az életből jutottunk közelebb a halálhoz, vagy a halálból tekintünk rá az életre? A három táncos közülünk lépett elő, és a szemeink láttára tűnt el, s, hogy honnan hova vezérelt bennünket, százfelé szaladt szét.

(A darab része az ICK Amszterdam keretein belül Double Points névre keresztelt sorozatnak, amelynek célja a tánc színházi kereteinek feszegetése.)

| [Szóljon hozzá!](#) |

Tetszik

Megosztás

[Regisztrálj](#), hogy megnézd, mi te

ELLENFÉNY ONLINE

Impresszum
Médiaajánlat
Partnereink
Adatvédelem

ROVATOK

Színház
Tánc
Gyerekszínház
Fesztiválok
Fókuszban
Áttűnések

FOLYÓIRAT

Szerkesztőség
Terjesztés, előfizetés
Legújabb szám
Ellenfény Alapítvány

KAPCSOLAT

Írjon nekünk!
Ellenfény hírlevél

